

Arrest

nr. 232 078 van 31 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Square Eugène Plasky 92-94
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 27 februari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A.-C. RECKER, die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt voor verzoekster, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 14 april 2018 België binnen met een Venezolaans paspoort en verzoekt op 29 mei 2018 om internationale bescherming. Op 30 januari 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Venezolaans staatsburger te zijn en te zijn geboren in de stad Anaco in de staat Anzoátegui, waar u steeds hebt gewoond tot uw vertrek naar België. U hebt uw middelbare school afgemaakt en was studente tot voor uw vertrek.

Op 16, 22, 25 april en 1 mei 2017 nam u deel aan betogingen tegen het regime in Anaco. Op 18 februari 2018 werd u opgebeld door een onbekende man en bedreigd omwille van uw deelname aan deze protesten. De volgende dag ontving u opnieuw een telefoon waarbij u bedreigd werd. U vertrok nog diezelfde week naar Caracas. Op 27 februari 2018 keerde u terug naar Anaco om uw spullen te halen. U bleef er één à twee dagen en vertrok vervolgens terug naar Caracas waar u verbleef tot uw vertrek. U verliet Venezuela op 14 april 2018 en reisde met het vliegtuig naar België. U kwam de volgende dag in België aan. Op 29 mei 2018 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw paspoort, identiteitskaart, een nieuwsartikel over de economische situatie in Anaco, een nieuwsartikel over de prijsstijging van geneesmiddelen in Venezuela, een nieuwsartikel over afpersing door politieagenten in Anaco, een nieuwsartikel over een politiebevel tegen ontvoeringen, nieuwsartikels over ontvoeringen in Anzoátegui en Venezuela, een bericht over de veiligheidssituatie in Venezuela en vier foto's van de betogingen waaraan u deelnam, neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen met betrekking tot de oorzaak van uw problemen in Venezuela namelijk uw deelname aan verschillende manifestaties tegen de Venezolaanse autoriteiten. Inzake uw verklaringen in dit verband moet worden vastgesteld dat zij tegenstrijdig zijn aan elkaar. Zo liet u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) optekenen dat u drie à vier keer aan manifestaties deelnam in Anaco tussen mei en oktober 2017 (vragenlijst CGVS, vraag 3). Aan het begin van uw persoonlijk onderhoud voor de Commissaris-generaal verklaarde u echter vreemd genoeg dat u dacht dat u op de DVZ had verklaard dat u had deelgenomen aan demonstraties op 3 of 4 april (CGVS, p. 2). U gaf verder aan dat u een fout had gemaakt en dat u aan vier demonstraties had deelgenomen op 16, 22, 25 april en 1 mei 2017 (CGVS, p. 2). Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud de kans kreeg om vrij te vertellen over uw vluchtmotieven gaf u vervolgens vreemd genoeg aan dat u deelnam aan de protesten in februari (CGVS, p.11). Geconfronteerd met deze vaststelling stelde u dat u het fout vertelde tijdens het eerste interview en dat u het op het moment van uw onderhoud op de DVZ niet zo goed meer wist en dat u zenuwachtig was. U bevestigde vervolgens dat de protesten plaatsvonden in april en mei (CGVS, p. 11). Dat u de data van de demonstraties waaraan u deelnam, de oorzaak van uw problemen in Venezuela, niet zo goed meer zou weten en bovendien tegenstrijdige verklaringen hierover aflegt, is uitermate opmerkelijk en ondergraaft de geloofwaardigheid van uw beweringen over uw deelname aan deze manifestaties

Verder legde u vage en weinig geloofwaardige verklaringen af over de gebeurtenissen tijdens de protesten. Gevraagd om in detail uit te leggen hoe de demonstratie op 16 april 2017 verliep, verklaarde u dat het een grote bijeenkomst was waar veel jongeren aan deelnamen, dat er een betere toekomst en een beter Venezuela werd gevraagd, dat jullie onderdrukt werden en dat er veel veiligheidsagenten aanwezig waren (CGVS, p. 8). Gevraagd om meer in detail en chronologisch te vertellen hoe de demonstratie verlopen is, gaf u aan dat er werd opgeroepen om te betogen via internet, dat er veel zieke

mensen waren, dat er vooral vrije meningsuiting werd gevraagd, dat er tegen de dictatuur werd geprotesteerd en dat jullie altijd onderdrukt werden (CGVS, p. 8). Gezien dit opnieuw vage en algemene bewoordingen betrof, werd u naar uw persoonlijke ervaring tijdens deze betoging gevraagd, maar u wist louter te vertellen dat de demonstratie in Calle Sucre begon, dat ze eindigde op een pleintje met een fontein en dat er ook mensen waren die aan het staken waren (CGVS, p. 8). Gevraagd om meer in detail te vertellen stelde u niet veel details meer te weten en dat u nog wist dat u een Venezolaanse vlag had. U verklaart verder dat u de straten bekladde, schreeuwde en voor uw vrije meningsuiting vocht (CGVS, p. 8). Later werd u opnieuw gevraagd naar de chronologie van de gebeurtenissen op 16 april 2017, maar u gaf u aan dat u niet meer kon toevoegen aan hetgeen u reeds verklaarde (CGVS, p. 9). Vervolgens gevraagd naar uw persoonlijke ervaring van de betoging van 1 mei, stelde u louter dat het "hetzelfde was als die andere betogingen" (CGVS, p. 10). Dat u er niet in slaagt om over uw persoonlijke ervaring tijdens deze betogingen op een coherente en gedetailleerde manier te vertellen, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder.

Ook met betrekking tot uw deelname aan de manifestaties moet worden vastgesteld dat u geen overtuigende bewijsstukken aanbrengt die deze aantonen. Ter staving van uw deelname aan de protesten legde u vier foto's neer. Gevraagd of deze vier foto's zijn van de verschillende demonstraties, verklaarde u dat u dit inderdaad dacht (CGVS, p. 10). Gevraagd om de foto aan de respectievelijke demonstratie te verbinden, zei u vervolgens dat de foto's heel erg op elkaar lijken omdat de demonstranten werd gevraagd om altijd dezelfde kledij te dragen (CGVS, p. 10). U erop gewezen dat dezelfde mensen afgebeeld staan op de foto's van verschillende demonstraties, gaf u de weinig overtuigende verklaring dat dat misschien komt omdat u altijd op dezelfde manier een foto probeerde te maken (CGVS, p. 10). U werd vervolgens gewezen op het belang van het afleggen van waarachtige verklaringen en opnieuw gevraagd om de foto's aan de respectievelijke demonstraties te verbinden, waarop u aangaf dat u dacht dat er bij het printen van de foto's een fout is gebeurd en dat u niet doorhad dat u dezelfde foto's bijhad (CGVS, p. 10). Van de vier foto's die u neerlegde bleken er immers twee foto's identiek en zijn de andere twee foto's schijnbaar met slechts enkele minuten verschil genomen. Dat u initieel verklaarde dat het vier verschillende foto's van vier verschillende demonstraties betrof, leidt er samen met de vooraangaande vaststellingen toe dat er geen geloof meer kan worden gehecht aan uw verklaringen in verband met uw deelname aan verschillende manifestaties tegen het beleid van de Venezolaanse autoriteiten.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen met betrekking tot uw deelname aan activiteiten tegen de Venezolaanse overheden, kan er logischerwijze evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaringen inzake de problemen die deze met zich mee zouden hebben gebracht. De geloofwaardigheid ervan wordt verder ondergraven door de vaststelling dat uw beweringen over deze problemen en uw reactie erop niet overtuigen. Zo is het opmerkelijk dat de bedreigingen pas in februari 2018 begonnen, negen maanden na uw deelname aan de protesten. Wanneer u gevraagd werd naar problemen tussen mei 2017 en februari 2018 gaf u aan dat er niet echt iets gebeurde maar dat u erg bang en onrustig was in die periode (CGVS, p. 13). Gevraagd waarom u bang en onrustig was, verklaart u dat het niet normaal is dat je bedreigd wordt (CGVS, p. 13). Als er vervolgens werd geïnformeerd naar de oorzaak voor de onrust, u had immers net voordien aangegeven dat u pas in februari 2018 voor het eerste werd bedreigd, verklaarde u aanvankelijk vreemd genoeg dat u na februari 2018 niet meer werd opgebeld omdat u geen telefoon meer had (CGVS, p. 13). Pas nadat er nogmaals werd gevraagd naar uw angst en onrust voor februari 2018 corrigeerde u uw eerder bewering en gaf u aan dat u pas in maart 2018, na de bedreiging in februari 2018, bang en onrustig was en dat u dit daarvoor niet was omdat u toen nog niet werd bedreigd (CGVS, p. 13).

Verder verklaarde u op de DVZ telefonische bedreigingen te hebben ontvangen, waarna u twee weken ondergedoken zou zijn bij uw broer in Caracas. U keerde vervolgens terug naar Anaco waar de bedreigingen opnieuw begonnen (vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS verklaarde u echter anderhalve maand in Caracas te hebben verbleven na de telefonische bedreigingen (CGVS, p. 14). U ging slechts enkele dagen terug naar Anaco om uw spullen op te halen, waarna u naar Caracas terugkeerde (CGVS, p. 14). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaarde u dat u waarschijnlijk de bedreigingen via telefoon bedoelde, dat u daarna geen bedreigingen meer hebt ontvangen en dat u zich gestresseerd voelt (CGVS, p. 15).

Verder stelde u, gevraagd of de vrienden die met u aan die betogingen deelnamen iets was overkomen stelde u het niet te weten (CGVS, p. 13). Wel wist u te vertellen dat een ervan waarschijnlijk omwille van zijn deelname werd vermoord. Met de anderen zou u geen contact meer hebben gehad sinds de bedreigingen (CGVS, p. 14). De vaststelling dat u over geen enkele informatie beschikt over eventuele

bedreigingen van personen die deel uitmaakten van de groep waarmee u ging manifesteren ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweringen verder. Dat u geen contact meer zou hebben gehad met de hele groep omdat één van de moeders van uw vrienden over u zou hebben geroddeld is niet aannemelijk (CGVS, p. 14).

Concluderend kan er worden gesteld dat u er in het kader van uw verzoek om internationale bescherming niet in slaagde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. De door u neergelegde stukken kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Vooreerst dient benadrukt dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Uw paspoort en identiteitskaart ondersteunen uw verklaringen betreffende uw identiteit, uw Venezolaanse nationaliteit en uw reis, elementen die niet ter discussie staan. Wat betreft de nieuwsartikels die u neerlegt, dient vastgesteld dat dit louter artikels over de algemene situatie in uw land van het herkomst betreft, waarbij uzelf niet wordt vernoemd (CGVS, p. 3). Deze artikels vermogen dus niet uw persoonlijke problemen in Venezuela te ondersteunen. Zoals eerder vastgesteld, kan aan de privéfoto's geen enkele bewijswaarde worden gehecht gezien uw ongeloofwaardige verklaringen hieromtrent. Verder dient erop gewezen dat op basis van deze foto's geenszins het tijdstip, locatie of omstandigheden kan worden afgeleid van het moment waarop deze foto's werden genomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat Venezuela een diep politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en neemt er onder meer de vorm aan van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard is.

Het geweld gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, en de Colectivos chavistas waarbij burgers met een specifiek profiel geïsoleerd worden, heeft eveneens geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Aangaande het verband van haar vluchtrelaas met het Verdrag van Genève, verwijst verzoekster naar de wijsheid van Uw Raad.

Desalniettemin loopt verzoekster een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, in geval van terugkeer naar Venezuela. We benadrukken dat de Venezolaanse bevolking, door de erbarmelijke socio-economische situatie, aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel medisch zorg, huisvesting ontbreekt zonder vooruitzicht op een verbetering van de situatie.

Verzoekster voldoet trouwens aan alle voorwaarden voorzien door artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Bovendien behoort zij tot geen van de door de wet voorziene uitsluitingsgevallen. In ondergeschikte orde dient haar ten gevolge, de subsidiaire bescherming status toegekend te worden.

Indien Uw Raad zou oordelen dat verzoekster niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus beoordeelend dat er geen band gemaakt kan worden tussen één of meer van de gronden van vervolging overeenkomstig artikel 1A van het verdrag van Genève en de ingeroepen vrezes van verzoeker, dan hoeft haar de subsidiaire bescherming toegekend worden wegens een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) van de vreemdelingenwet.

A- Aangaande de gewelddadige repressie van elke vorm van oppositie en de onveiligheid

Elke vorm van oppositie wordt in Venezuela onderdrukt. Leden van de oppositie, zowel als gewone betogers worden willekeurig gearresteerd, en in mensonterende omstandigheden detineert. Verschillende rapporten melden systematisch buitensporig geweld tegen burgers door de politie.

Zeer recentelijk, tijdens de protesten tegen de regering tussen januari 21-25/2019 werden opnieuw 900 betogers gearresteerd, en 41 gedood door de politie. Buitengerechtelijke executies, intimidatie, en het willekeurige en disproportionele gebruik van geweld tegen gewone betogers en burgers zijn gewoonlijk geworden in Venezuela (zie in bijlage Human Rights Watch, Venezuela: Hunger, punishment and fear, the formula for repression used by authorities under Nicolas Maduro, 20/02/2019, <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2019/02/venezuela-hunger-punishment-andfear-the-formula-for-repression-used-by-authorities-under-nicolas-maduro/>).

Verschillende betrouwbare bronnen melden dat mensen vermoed van verzet of van samenzwering tegen de regering gefolterd worden, zowel als hun familie leden (zie in bijlage Human Rights Watch, Venezuela: Suspected Plotters Tortured- Military Officers, Family Members Detained and Abused, 09/01/2019, <https://www.hrw.org/news/2019/01/09/venezuela-suspected-plotters-tortured>).

Verschillende leden van de oppositie werden door de politie gearresteerd, gefolterd, en zijn onder onopgehelderde omstandigheden gestorven. Hoewel de regering dit niet officieel herkent, duiden alle tekenen erop dat de regering oppositie leden arresteert en vermoordt (zie in bijlage The Guardian, Fernando Albán: UN to investigate death in custody of Venezuelan politician, 09/10/2018, <https://www.theguardian.com/world/2018/oct/09/fernando-alban-death-venezuelaopposition-politician-custody>).

*In doorsnij, zijn in 2016 elke week 106 mensen gedood aan de hand van de politie of van het leger:
(...)
(Coi Focus Vénézuëla, Situation sécuritaire, 20/04/2018, p21)*

*Sinds 2017 worden burgers worden niet langer door het gewoonlijke rechterlijke systeem beoordeeld, maar door militaire rechtbanken. Bovendien werden tussen april en eind juli 2017 alleen over 4000 mensen gewoond aan hand van de ordetroepen, en over 5000 willekeurig gearresteerd. Foltering en erge mishandelingen worden ook gemeldt (Coi Focus p22):
(...)*

*Zoals boven vermeldt worden zowel gewone betogers als leden van de oppositie, en mensenrechten verdedigers willekeurig gearresteerd, en in mensonterende omstandigheden detineert en mishandeld (Coi Focus p.24):
(...)*

Sinds de invoering van de "wet tegen haat" in 2017, wordt ook de vrije mening uiting sterk beperkt. Journalisten zowel als mensen die op sociale média hun oppositie tonen tegen de regering kunnen gearresteerd worden, op basis van dit wet (zie in bijlage VOA News, "Venezuela's New Anti-hate Law Derided as Censorship", 09/11/2017, <https://www.voanews.com/a/venezuela-anti-hate-law-derided-censorship/4108673.html> en Committee to Protect Journalists, "Venezuela's anti-hate law provides Maduro with another tool to intimidate the press", 06/02/2018, <https://cpj.org/blog/2018/02/venezuelas-anti-hate-law-provides-maduro-withanother.php>).

Venezuela is trouwens de gewelddadigste land ter wereld geworden, die niet in openlijk oorlog is. De aandeel moorden in Venezuela is 10 keer hoger dan de gemiddelde aantal. Caracas werd bovendien tot de tweede meest gevaarlijke stad ter wereld genoemd (Coi Focus p21).

Men lest ook dat afpersing, moorden, kidnappings gewoonlijk geworden zijn (Voorgenoemde Coi Focus p22). Dit wordt ook niet door de CGVS betwist, dewelk herkent dat crimineel geweld in Venezuela wijdverbreid is (beslissing p5).

Inderdaad maakt niet alleen de politie gebruikt van geweld tegen burgers, maar ook vele verschillende andere actoren. Objectieve bronnen bevestigen dat de Venezolaanse regering de monopoly op het gebruik van geweld verloren heeft. Zoals door verzoekster verklaard, voeren verschillende gewapende banden hun gewelddadigheden in absolute straffeloosheid uit.

*De Coi Focus meldt (p8):
(...)*

Er zijn tientallen van duizenden "Colectivos", dewelke politieke en criminele geweld mengen. Ze worden als "véritable groupe paramilitaire du Vénézuëla" beschreven (Coi focus p 17). Ze beheersen een groot deel van de Venezolaans grondgebied, controleren delen van de georganiseerd crimineel netwerken, doden, persen af, en kidnappen.

*Hoewel ze bij het begin van hun creatie door de regering gecontroleerd werden, heeft de regering geen meer controle op hun activiteiten en misdaden. Men lest bij voorbeeld:
"(...)"*

(zie in bijlage New-York Times, Armed Civilian Bands in Venezuela Prop Up Unpopular President, April 22, 2017, <https://www.nytimes.com/2017/04/22/world/americas/armed-civilian-bands-invenezuela-prop-up-unpopular-president.html>)

De Colectivos zijn niet alleen criminele banden, maar ze steunen ook de regering door hun gewelddadige repressie van elke vorm van dissidentie.

B- Aangaande de recentelijke politieke veranderingen en erge spanningen

Zeer recente bronnen (zie in bijlage RTBF, Venezuela: Guaido n'exclut pas d'autoriser une intervention militaire des USA si nécessaire, 09/02/2019, https://www.rtbf.be/info/monde/detail_venezuela-guaido-n-exclut-pas-d-autoriser-une-intervention-militaire-des-usa-si-necessaire?id=I0141094) waaruit blijkt dat een militaire interventie in Venezuela van de Verenigde Staten mogelijk is, dat Rusland, China, en

Turkije de Maduro regering steunen terwijl de Verenigde Staten zowel als de Europese Unies en verschillende Latin Amerikaanse landen Juan Guaido steunen. De politieke situatie is zeer gespannen en absoluut onvoorspelbaar.

Bovendien heeft Nicolas Maduro regering de orde troepen ingezet bij de grens met Colombia en Braziliën om voor te komen dat de humanitaire levering gebracht door de Amerikaanse militaire naar Venezuela gebracht wordt. Juan Guaido heeft verklaart dat hij brigades creëren zal om zich tegen een tussenkomst van de Venezolaanse militaire te verdedigen (zie in bijlage The Guardian, US aid for Venezuela arrives in Colombia, but delivery uncertain, 1702/2019, <https://www.theguardian.com/world/2019/feb/17/us-aid-for-venezuela-arrives-incolombia-but-delivery-un-certain>).

Op 23 en 24/02/2019 waren er gewelddadige confrontaties tussen betogers tegen de Maduro regime en de militaire die de humanitaire leveringen terug houden bij de grenzen, waarbij 2 gedood zijn, en honderden gewond geraakt zijn (zie in bijlage BBC News, Venezuela crisis: President Maduro's 'days numbered' - Mike Pompeo, 24/02/2019, <https://www.bbc.com/news/world-latin-america-47348293>). Volgens verklaringen van de Secretary of State van de Verenigde Staten Mike Pompeo, "zijn de dagen van Nicolas Maduro geteld", wat de mogelijkheid van een militaire interventie van de USA opnieuw aanduidt.

C- Aangaande de situatie van terugkeerders naar Venezuela

Uit de laatste Coi Focus "Le retour des ressortissants Vénézuéliens" van 10/01/2019 blijkt dat er geen betrouwbare informatie is betreffende de situatie van gedwongen terugkeerders. Meerder bronnen bevestigen echter dat sommige terugkeerders, bijzonders diegene die hun oppositie openlijk geuit hebben, vervolgd worden en problemen ondervinden bij terugkeer. Dit Coi Focus wordt helaas niet aan het administratief dossier toegevoegd (hoewel het bijna 2 weken voor het nemen van de beslissing toegankelijk werd voor de CGVS) en is niet beschikbaar online (de raad van verzoekster heeft dit Coi Focus in een andere dossier lezen kunnen).

De grootste voorzichtigheid moest dus toegepast worden, bijzonders aangezien de gespannen actuele politieke zowel als socio-economische situatie in Venezuela, en de laatste golf van repressie tegen de oppositie volgend de protest marsen van 21-25 januari 2019.

D- Aangaande de erbarmelijke socio-economische situatie

Wat de socio economische situatie betreft, heeft zich de situatie in de laatste maanden van 2018 nog verslechterd, en wordt door de Coi Focus in het administratief dossier als "situation d'urgence humanitaire complexe avec un nombre alarmant de décès" (p41) karakteriseert. De verslagen hieronder geven duidelijk aan dat, in tegendeel tot wat de Commissaris Generaal beweert, de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medisch zorg, en huisvesting ontbreekt.

Zo is over 80% van de Venezolaanse bevolking ondervoed (Coi Focus Vénézuéla-Situation sécuritaire- 20 avril 2018 -in het administratief dossier- p34), door de ruisachtige inflatie en de afwezigheid van basisvoedingsmiddelen in de winkelen.

De COI Focus verslag Vénézuéla- Situation sécuritaire- 20 avril 2018 (in het administratief dossier) meldt inderdaad dat de repressie van de regering tegen zelfs vermoede leden van de oppositie, of gewone betogers en mensen die hun onenigheid met de beleid van de regering openlijk aantonen erger geworden is.

Men kan b.v. lezen op pagina 21 van het verslag :

(...)

en op pagina 23:

(...)

Wat de socio economische situatie betreft, bericht het verslag van precare levensomstandigheden van de Venezolaanse bevolking, dewelke aan basisvoedingsmiddelen zowel als toegang tot huisvesting en basis medisch zorg ontbreekt.

Zoals hierover vermeldt, leidt 80% van de bevolking aan ondervoeding, en de publieke infrastructuur zoals scholen, ziekenhuizen, of openbaar vervoer werken niet meer.

De Coi Focus (p.45) vat de situatie samen als volgt:
(...)

Vrouwen en kinderen worden bijzonder hard getroffen door ondervoeding. De Coi Focus meldt dat in 2016 alleen over 11.000 zuigelingen gestorven zijn door gebrek aan melkpoeder in ziekenhuizen, wat een verhoging van 30% betekent (p35).

Wat de toegang tot medisch zorg aangaat bericht de Coi focus over het gebrek aan basis medicamenten en medisch materieel, en over het verschijnen van eerder uitgeroeide ziekten (zoals dyphteria). De Coi focus meldt p.40-41 :
(...)

Dit wordt door de verklaring van een UN Expert Panel over de situatie in Venezuela bevestigd:

"(...)"

(zie in bijlage UNHCR, Venezuela: Dire living conditions worsening by the day, UN human rights experts warn, 9 February 2018, <https://www.ohchr.org/en/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=22646&LangID=E>)

De regering weigert bovendien om humanitaire leveringen met medicijnen in het land te laten. (zie in bijlage The Guardian, US aid for Venezuela arrives in Colombia, but delivery uncertain, 17/02/2019, <https://www.theguardian.com/world/2019/feb/17/usa-aid-for-venezuela-arrives-in-colombia-but-delivery-uncertain> en BBC News, Venezuela crisis: President Maduro's 'days numbered' - Mike Pompeo, 24/02/2019, <https://www.bbc.com/news/world-latin-america-47348293>).

Ook toegang tot huisvesting is onvoldoend. Het verslag meldt dat vele families van hun huis op straat gezet worden, zowel als herhaaldelijke en lange stroomuitvalen (p.39):
(...)

We benadrukken dat de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medisch zorg, huisvesting ontbreekt. Er is ook geen vooruitzicht op een verbetering van de situatie, door het weigeren van de regering om hulp van internationale organisaties te accepteren (Coi Focus p34).

De High Representative of the Council of the European Union bevestigt dat er nog minder vooruitzicht op een verbetering van de situatie is, sinds president Maduro zich opnieuw tot president heeft laten kiezen, op basis van een niet democratisch verkiezings proces en meldt : "This only pushes further away the possibility of a constitutional negotiated solution while the political, economic and social situation in the country keeps getting worse and the impact of the crisis in the stability of the region is increasing"
(Zie in bijlage Declaration by the High Representative on behalf of the EU on the new mandate of President Maduro, 10/01/2019, <https://www.consilium.europa.eu/en/press/press-releases/2019/01/10/declaration-by-the-high-representative-on-behalf-of-the-eu-on-the-new-mandate-of-president-maduro/pdf>)

In geval van terugkeer naar Venezuela, zou verzoekster dus aan onmenselijke of vernederende levensomstandigheden lijden, wat met een schending van artikel 3 van EVRM overeenstemt.

Prima facie heeft verzoekster een nood aan een internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen als gevolg van haar deelname aan betogingen tegen de regering, en wegens de actuele onmenselijke of vernederende levensomstandigheden in Venezuela.

In een tweede middel zal U aangetoond worden dat de grieven van de Commissaris generaal onvoldoende zijn om de geloofwaardigheid van de vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Venezuela in vraag te stellen.

We vragen Uw Raad dan ook, met eerbied, om het geheel van verzoeksters verklaringen te willen herlezen en deze op een objectieve wijze na te gaan, rekening houdend met de algemene beschikbare

informatie over de gewelddadige repressie van de regering, de onveiligheid en over de actuele onmenselijke of vernederende levensomstandigheden in Venezuela.

Voor de boven gemelde redenen menen we dat er genoeg elementen zijn om de vrees voor vervolgingen van verzoekster in geval van terugkeer als aannemelijk te beschouwen, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

Zou Uw Raad ons volgen m.b.t. het aanhangen van het asielrelaas aan het Verdrag van Genève, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel, dan dient er rekening te worden gehouden met artikel 48/7 van de vreemdelingenwet de welke bepaalt:
"(...)".

Er dient te worden vastgesteld dat het CGVS deze vermoeden voortvloeiend uit artikel 48/7 van de vreemdelingenwet niet op een draagkrachtige wijze tegensprekt. Bovendien toont verweerder niet aan dat verzoekster, in geval van een terugkeer naar Venezuela, geen risico lopen het slachtoffer te zijn van zulke bedreigingen en vervolgingen.

Wij benadrukken dat Uw Raad beoordeelde dat « En tout état de cause, le Conseil considère que, même s'il subsiste un doute sur certains éléments du récit d'asile, ce doute doit profiter au requérant. De façon générale, le Conseil estime en effet que l'analyse de la crainte de persécution alléguée doit primer sur la relation précise et circonstanciée de tous les faits de persécution » (arrêt n° 71 610 du 09/12/2011) en dat « dans les cas où un doute existe sur la réalité de certains faits ou la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance, nonobstant ce doute, par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs, tenus pour certains. En l'espèce, si un doute devait subsister sur d'autres points du récit de la requérante, il existe par ailleurs suffisamment d'indices du bien-fondé de ses craintes pour justifier que ce doute lui profite » (CCE, arrêt n° 29 226 du 29 juin 2009).

Verzoekster bevestigt dat zij door haar deelname aan protest marsen vervolgingen van de regering vreest. Er zijn voldoende elementen om haar verklaringen als vastgesteld te beschouwen. Inderdaad, haar verklaringen zijn van goede trouw en komen overeen met de beschikbare informatie. Haar verklaringen bevestigen dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft in Venezuela.

Bovendien menen we dat verweerder haar onderzoek plicht niet op een afdoende wijze heeft uitgevoerd. In een tweede middel zal er U aangetoond worden dat de motivering van het CGVS niet draagkrachtig is.

Voor alle hierboven redenen vraagt verzoekster U, met eerbied, de toekenning van de vluchtelingenstatus.

Met oog op de subsidiaire bescherming status, indien Uw Raad toch zou oordelen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus beoordelend dat er geen band gemaakt kan worden tussen één of meer van de gronden van vervolging overeenkomstig artikel 1A van het verdrag van Genève en de ingeroepen vrees van verzoeker — quod non — dan hoeft haar de subsidiaire bescherming toegekend worden wegens een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a), b), c) van de vreemdelingenwet.

Een asielzoeker wie niet aannemelijk zou maken dat hij, persoonlijk en wegens zijn ras, zijn godsdienst, het behoren tot een bepaald sociaal groep, zijn politieke overtuigingen en/of zijn nationaliteit, een gegronde vrees voor vervolging heeft in zijn land van herkomst, wel in aanneming kan komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in geval er zwaarwegende gronden bestaan "om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade" en die geen beroep tot bescherming kan of wil doen op zijn eigen autoriteiten omwille de risico tot het lopen van dergelijke schade.

De ernstige schade meer bepaalt in de paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zijn:

- doodstraf of executie, of,
- foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst, of,

- ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Artikel 2 van het EVRM wijdt het recht op leven toe. Deze recht wordt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna "EHRM") beschouwt als één van de meest fundamentele rechten. Inderdaad, het EHRM beoordeeld dat "Het bekrachtigt een van de fundamentele waarden van democratische samenlevingen die samen de Raad van Europa vormen. We moeten de bepalingen dus erg interpreteren"

(EHRM, MacCann Farrel & Savage t. Verenigd Koninkrijk, 27 september 1995, verzoekschrift n° 18984/91).

Dat artikel 3 van het EVRM bevat de absolute recht geen foltering of vernederende en/of onmenselijke behandelingen te ondergaan. Artikel 3 EVRM voorziet geen enkel uitzondering (vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, o.a., EHMR, Soering t. Verenigd Koninkrijk, 7 juli 1989, verzoek. N° 14038/88; EHRM, Vilvarajah e.a. t. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991; EHMR, Chahal t. Verenigd Koninkrijk, 16 november 1996, verzoek. N° 22414/93; EHRM, Ahmed t. Oostenrijk, 17 december 1996, verzoek. N° 25964/94 ; EHRM, Saadi t. Italie, 28 februari 2008, verzoek. N° 37201/06 ; EHRM, M.S.S t. België en Griekenland, 21 januari 2011; EHRM, Husseinie t. Zweden, 13 oktober 2011, verzoek. N° 10611/09; RvV, arrest 128 564, 128 540 en 128 565 dd. 2 september 2014) en verplicht de staten de nodige maatregelen te nemen om enige schending van deze recht te vermijden, ongeacht dat de schending veroorzaakt word door een overheidsactor of door een particulier (EHRM, Chahal t. Verenigd Koninkrijk, 15 november 1996; EHRM, H.L.R. t. Frankrijk, 29 april 1997, verzoek. N° 24573/94 de welke vermeldt dat "en raison du caractère absolu du droit garanti, la Cour n'exclut pas que l'article 3 trouve aussi à s'appliquer lorsque le danger émane d'une personne ou de groupes qui ne relèvent pas de la fonction publique", §40). Zo beoordeelde de Raad van State in een arrest 96.643 dd. 19 juni 2001 dat artikel 3 EVRM, de lidstaten verplichtte het recht die door deze bepaling beschermt word niet te schenden maar ook de schendingen ervan te voorkomen (CE, n° 96.643, 19 juin 2001, Adm. Publique, 09/2001, 154 - 155).

De eerbiedigen van beide fundamentele rechten - artikelen 2 en 3 van het EVRM - hebben als gevolg dat de Staat verplicht is na te gaan of een door haar genomen maatregel niet in strijd is met het recht op leven en het verbod aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen (Cass. 16 maart 2000, in T. Vreemdelingenrecht, 2001, vol. 24 en in Jaarboek Mensenrechten 1998 - 2000, p. 31). Het is de taak van verweerder om grondig en zorgvuldig na te gaan of een asielzoeker een risico loopt op een schending van de rechten voortvloeiende uit artikelen 2 en 3 van het EVRM in zijn land van herkomst (EHRM, MSS c. Belgique et Grèce, 21 januari 2011 Y c. Russie, 4 december 2008 ; Saadi c. Italie, 28 februari 2008 ; Vilvarajah et autres c. Royaume-Uni, 30 oktober 1991 ; Cruz Varas et autres c. Suède, 20 maart 1991).

Het CGVS moet dus nagaan of het terugkeren van een verzoekende partij naar zijn land van herkomst ten gevolge van een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming status, geen risico doet lopen, in hoofde van de asielzoeker tot een schending van één of meerdere fundamentele rechten.

In geval een asielzoeker zulke risico loopt in zijn land van herkomst, dan moet er hem een bescherming toegekend worden.

In casu betwist de Commissaris niet dat verzoekster Venezolaans is. We verwijzen naar de middelen supra, wat de actuele onveiligheid zowel als de onmenselijke en/of vernederende levensomstandigheden in Venezuela betreft.

Deze elementen zorgen ervoor dat verzoekster een reëel risico tot ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2 a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoekster voldoet aan alle voorwaarden voorzien door artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Bovendien behoort zij tot geen van de door de wet voorziene uitsluitingsgevallen. In ondergeschikte orde dient haar ten gevolge, de subsidiaire bescherming status toegekend te worden."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Verwerende partij meent dat er geen geloof gehecht kan worden aan de asielmotieven van verzoekster.

Verzoekster verklaart met spijt dat ze slechte adviezen kreeg, en dat ze in werkelijkheid geen dreigtelefoontjes ontvangen heeft. Ze benadrukt niettemin dat ze echter wel aan gebrek aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medisch zorg, huisvesting leidt.

Verzoekster ment dat de grieven van de Commissaris generaal op basis van de welke hij de toekenning van de subsidiaire bescherming status aan verzoekster weigert, onvoldoende en niet draagkrachtig zijn.

Verzoekster is van mening dat de Commissaris generaal haar onderzoek plicht niet op draagkrachtige wijze uitgevoerd heeft.

A- Betreffend de socio-economische situatie van verzoekster

We benadrukken dat (anders als de allermeeeste andere beslissing inzake Venezolaanse asiel verzoeken), dit beslissing niet de moeite neemt om de socio-economische situatie van verzoekster te analyseren onder artikel 48/4, §2, b), hoewel ze duidelijk verklaart heeft dat ze aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel en medisch zorg leidt. In geval van terugkeer naar Venezuela zou verzoekster in mensenonwaardige omstandigheden leven. We verwijzen in dit verband naar de middelen supra (zie onder titel A p4 en onder titel D p8).

Dit alleen rechtvaardigt volgens ons een vernietiging van de beslissing, zodat de CGVS dit aspect van zijn beslissing grondig onderzoekt.

Verzoekster heeft inderdaad duidelijk verklaart dat ze door gebrek aan financiële middelen en aan voedsel alleen een keer per dag eten kon, dat haar moeder zelfs onvoldoende middelen heeft om haar te ondersteunen, en dat haar grootmoeder door gebrek aan medicijn en financiële middelen overleden is (CGVS p 5, 15). Ze heeft ook uitgelegd dat door de hoge onveiligheid voor haar leven vreest. Over dit reept de beslissing geen woord.

Hoewel de CGVS bovendien zonder twijfel op de hoogte is van de ruisachtige inflatie in Venezuela, blijkt hij absoluut geen rekening ermee te houden, hoewel dit voor vele burgers ondervoeding betekent (zie in bijlage The Guardian, "Life's a struggle as Venezuela inflation heads for one million per cent", 25/06/2018, <https://www.theguardian.com/world/2018/jul/25/venezuela-inflation-crisis-nicolas-maduro>).

Verzoekster bevestigt dat zij het gebrek aan levensmiddelen, aan medicijnen, zowel als de hoge onveiligheid vreest in Venezuela, en verwijst naar de middelen supra dewelke bevestigen dat de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medisch zorg, huisvesting ontbreekt en dat de onveiligheid een ondraaglijk niveau bereikt heeft, zonder vooruitzicht op een verbetering van de situatie.

We verwijzen bovendien naar arresten van uw Raad van 15/01/2019 (n° 215 179 en 215 179), waar de beslissing van de CGVS vernietigd wordt, omdat de "situatie turbulent en onvoorspelbaar van aard is", en dat de "situatie in Venezuela precair is inzake de veiligheidssituatie en de socio-economische context.

De arresten stellen ook dat "de situatie volatiel is omwille van de impact van de socio-economische situatie op de politieke context. Bijgevolg is het noodzakelijk dat de Raad beschikt over actuele landeninformatie teneinde een reëel risico op ernstige schade te kunnen beoordelen (de beslissing van de CGVS baseerde zich op de COI Focus "Venezuela, Situation Sécuritaire" van 20/04/2018, zoals het in dit zaak ook het geval is).

We benadrukken dat, bijzonders aangezien de recentelijke evolutie van de politieke en socio-economische situatie (zie supra B- Aangaande de recentelijke politieke veranderingen en erge

spanningen en C-), de informatie waarop zich de CGVS baseert niet meer actueel is. Dit rechtvaardigt volgens ons, ten minste, dat de beslissing vernietigd wordt.

Voor alle boven vermeldde redenen ment verzoekster dat de motivering van de Commissaris generaal omtrent het beweerde gebrek aan geloofwaardigheid van haar asiel relaas niet draagkrachtig is en verworpen worden moet.

De verklaringen van verzoekster moeten als aannemelijk en geloofwaardig beschouwd worden, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

Ten gevolge ment verzoekster dat het onmogelijk dat de Commissaris generaal met alle kennis der zaken een draagkrachtige beslissing kan nemen betreffende de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoekster. Dit leidt tot een schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht van verwerende partij.

Ter conclusie, zijn de elementen die ingeroepen worden door de Commissaris generaal onvoldoende en niet draagkrachtig.

Er bestaan voldoende objectieve elementen die de nauwkeurige en eenduidige verklaringen van verzoekster ondersteunen opdat zijn asielrelaas als geloofwaardig beschouwd wordt door Uw Raad, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

De argumentatie en redenering van verweerder is niet overtuigend en de bestreden beslissing is niet draagkrachtig gemotiveerd. Bovendien heeft verweerder niet met alle vereiste objectiviteit de verklaringen van verzoekster en de beschikbare informatie behandeld.

We volharden dat verzoekster een geronde vrees voor vervolging heeft, of allerminst een reëel risico loopt op ernstige schade.

Het middel is gegrond.”

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage bij het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- het rapport “Venezuela: Dire living conditions worsening by the day, UN human rights experts warn” van UNHCR van 9 februari 2018 (stuk 2);
- het persartikel “Armed Civilian Bands in Venezuela Prop Up Unpopular Président” uit de New York Times van 22 april 2017 (stuk 3);
- het persartikel “Venezuela's New Anti-hate Law Derided as Censorship” uit VOA News van 9 november 2017 (stuk 4);
- het artikel “Venezuela's anti-hate law provides Maduro with another tool to intimidate the press” van Committee to Protect Journalists van 6 februari 2018 (stuk 5);
- het persartikel “Fernando Albân: UN to investigate death in custody of Venezuelan politician” uit The Guardian van 9 oktober 2018 (stuk 6);
- het artikel “Venezuela: Hunger, punishment and fear, the formula for repression used by authorities under Nicolas Maduro” van Human Rights Watch van 20 februari 2019 (stuk 7);
- het persartikel “Venezuela: Guaido n'exclut pas d'autoriser une intervention militaire des USA si nécessaire” van RTBF van 9 februari 2019 (stuk 8) ;
- het artikel “Venezuela: Suspected Plotters Tortured - Military Officers, Family Members Detained and Abused” van Human Rights Watch van 9 januari 2019 (stuk 9);
- het persartikel “US aid for Venezuela arrives in Colombia, but delivery uncertain” uit The Guardian van 17 februari 2019 (stuk 10);
- het persartikel “Venezuela crisis: Président Maduro's 'days numbered' – Mike Pompeo” van BBC News van 24 februari 2019 (stuk 11).

2.2.2. Als bijlage bij de nota met opmerkingen van verwerende partij van 11 maart 2019 wordt de COI Focus “Venezuela. Le retour des ressortissants vénézuéliens” van 10 januari 2019 gevoegd.

2.2.3. Op 16 december 2019 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende

nota bij met referenties aan de COI Focus “Venezuela. Situation Sécuritaire” van 4 april 2019 en de COI Focus “Venezuela. Veiligheidssituatie (addendum)” van 1 juli 2019.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om

actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekster in het eerste middel de schending aan van de artikelen 48, 48/2 en 48/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 13 van het EVRM, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van dezelfde wet. Voorts voert verzoekster in het tweede middel de schending aan van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Deze bepaling omschrijft het toepassingsgebied van deze wet. Verzoekster verduidelijkt echter niet op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn. Evenmin licht verzoekster toe op welke wijze zij artikel 41 van het Handvest, waarvan zij in het tweede middel de schending aanvoert, geschonden acht.

2.3.2.2. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt, worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.3. Het eerste en het tweede middel zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat zij er niet in slaagde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken, nu (i) er geen geloof kan worden gehecht aan haar deelname aan verschillende manifestaties tegen de Venezolaanse autoriteiten, zodat er evenmin geloof kan worden gehecht aan haar verklaringen inzake de problemen die deze met zich mee zouden hebben gebracht, (ii) haar beweringen over deze problemen en haar reactie erop niet overtuigen, (iii) zij tegenstrijdige verklaringen aflegde over haar verblijf in Caracas na de telefonische bedreigingen, (iv) zij over geen enkele informatie beschikt over eventuele bedreigingen van personen die deel uitmaakten van de groep waarmee zij ging manifesteren, (v) de door haar neergelegde stukken deze appreciatie niet kunnen ombuigen, en (vi) er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Het eerste en het tweede middel kunnen in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart Venezuela verlaten te hebben omdat zij bedreigd werd nadat zij had deelgenomen aan betogingen tegen het regime.

Supra, onder punt 2.3.3., is reeds gebleken dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door in het eerste middel (A) in het algemeen informatie aan te halen over (i) de gewelddadige repressie van elke vorm van oppositie

en over de onveiligheid in Venezuela, over (ii) de recente politieke veranderingen en erge spanningen in Venezuela, en over (iii) de erbarmelijke socio-economische situatie in Venezuela, (B) te hameren op het voordeel van de twijfel en het vermoeden dat voortvloeit uit artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, en (C) te herhalen dat zij door haar deelname aan protestmarsen vervolgingen van de regering vreest, blijft verzoekster daartoe echter in gebreke. Dit geldt eens te meer nu verzoekster in het tweede middel met spijt toegeeft slechte adviezen te hebben gekregen en in werkelijkheid – in tegenstelling tot wat zij in de loop van de administratieve procedure steeds verklaard heeft – geen dreigtelefoontjes ontvangen te hebben.

Waar verzoekster in het eerste middel nog aanvoert dat er geen betrouwbare informatie is over de situatie van terugkeerders naar Venezuela, wijst de Raad er op dat uit de COI Focus "*Venezuela. Le retour des ressortissants vénézuéliens*" van 10 januari 2019, die verwerende partij bij haar nota met opmerkingen heeft gevoegd, niet blijkt dat er sprake is van een bewust en systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt op blootstelling aan vervolging of aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Er wordt niet betwist dat verzoekster bij een terugkeer naar Venezuela mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over haar activiteiten in het buitenland en over de redenen waarom en de wijze waarop zij Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. De Raad is in navolging van verwerende partij in haar nota met opmerkingen evenwel van oordeel dat het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd bezwaarlijk kan leiden tot het besluit dat er in hoofde van verzoekster een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven. Er kan dan ook niet *a priori* worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b), beschreven behandeling. De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, zijn zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Te dezen blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat aan verzoeksters deelname aan verschillende manifestaties tegen de Venezolaanse autoriteiten geen geloof kan worden gehecht. Verzoekster brengt geen dienstige argumenten aan die deze motieven weerleggen of ontkrachten. Tevens blijkt nergens uit de verklaringen van verzoekster dat zij er van verdacht wordt een misdrijf te hebben gepleegd. Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten verzoekster niet zullen viseren bij een terugkeer naar haar land van herkomst. Verzoekster brengt geen elementen aan waaruit het tegendeel zou blijken. Verzoekster heeft bijgevolg niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden omwille van haar verblijf of verzoek om internationale bescherming in het buitenland.

Bijgevolg is het betoog van verzoekster niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van haar vluchtrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoekster het voordeel van de twijfel toe te staan.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Vermits aan haar vluchtrelaas en de door haar voorgehouden vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht, kan verzoekster zich evenmin dienstig beroepen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.5.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoekster zich baseert op de algemene socio-economische situatie in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen, en er aan de hand van verschillende rapporten en persartikels op wijst dat het de Venezolaanse bevolking aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften, zoals voeding, huisvesting en medische zorg ontbreekt, stelt de Raad vast dat de teneur van de door verzoekster bij het verzoekschrift gevoegde informatie in dezelfde lijn ligt als de informatie in het administratief dossier (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 21, map met 'landeninformatie', nr. 5, COI Focus "Venezuela. Situation socio-économique" van 6 maart 2018. Hieruit blijkt dat de socio-economische situatie in Venezuela is geïmplodeerd, dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4 § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt:

"De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt." (eigen onderlijning)

Voor zover verzoekster medische problemen zou hebben, dient zij zich aldus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Nergens kan uit verzoeksters verklaringen evenwel blijken dat zij medische problemen heeft, laat staan dat haar op individuele en gerichte wijze medische verzorging wordt ontzegd. De omstandigheid dat verzoeksters grootmoeder door gebrek aan medicatie en financiële middelen overleden zou zijn – een bewering waarvan verzoekster overigens geen enkel (begin van) bewijs voorlegt –, doet hieraan geen afbreuk.

Voorts benadrukt de Raad de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM van 23 maart 2016, nr. 43611/11, "F.G. e.a. / Sweden", §§ 111-112).

Bij arrest nr. 59166/12 van 26 augustus 2016, "J.K. e.a. / Sweden", §§ 79-81 bevestigt het EHRM deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in "Saadi v. Italy ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in F.G. v. Sweden ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)". Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten "are not able to obviate the risk by providing appropriate protection" (zie EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, "NA. / The United Kingdom", § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, "F.H. v. Sweden", § 102; en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, "H.L.R. / France", § 40). Het EHRM benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het EHRM ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight

alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see *Salah Sheekh v. the Netherlands*, no. 1948/04, § 141, 11 januari 2007; *Chahal v. the United Kingdom*, 15 november 1996, § 98, Reports 1996-V; and *Hilal v. the United Kingdom*, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, "*Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*", § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, "*Y./Rusland*", § 79; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, "*Saadi/Italië*", § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, "*Mamatkulov en Askarov/Turkije*", § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, "*Muslim/Turkije*", § 68).

Te dezen kan verzoekster niet stellen dat zij een kwetsbare persoon is die leefde onder bijzondere benarde, inhumane omstandigheden. Noch kan zij aantonen dat er omwille van de benarde socio-economische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om haar persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. Verzoekster stelt evenmin dat zij geheel afhankelijk was/is van overheidssteun (onder andere via het systeem van de '*carnet de la patria*'), of dat zij buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, waardoor zij in een toestand van achterstelling zou terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, "*Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*", § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, "*Salah Sheekh / Nederland*", § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, "*M.S.S. / België en Griekenland*", § 254).

De Raad neemt aan dat de ernstige tekortkomingen in het publieke gezondheidsstelsel en de voedselbedeling geweld kan meebrengen, temeer gezien de civiele groeperingen die ingeschakeld worden bij de verdeling van goederen en geneesmiddelen. Uit haar verklaringen blijkt dat verzoekster gehuisvest was bij haar moeder, die verpleegster was in een ziekenhuis (adm. doss., stuk 9, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5-6). Voorts blijkt uit verzoeksters verklaringen dat haar vader arts en advocaat was en nooit bij haar en haar moeder had gewoond, maar wel nog contact had met haar en haar moeder (*ibid.*, p. 3, 11 en 12). Verzoekster verklaart voorts haar middelbare studies te hebben kunnen afmaken (*ibid.*, p. 5). Uit het loutere gegeven dat haar moeder geen financiële middelen zou hebben gehad om een universitaire studie psychologie te bekostigen (*ibid.*, p. 5) kan geen situatie van extreme armoede worden afgeleid. Ten slotte zou verzoeksters zus samen met haar echtgenoot de kosten van verzoeksters reis naar België hebben betaald (*ibid.*, p. 6). Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij in Venezuela, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële behoeftigheid. Verzoekster toont niet aan een onmenselijke of vernederende behandeling te vrezen.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het administratief dossier of bij het verzoekschrift wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekster *in concreto* dient aan te tonen dat er wat haar betreft in haar land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar zij in gebreke blijft.

2.3.5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Zoals terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, bestaat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De diepe economische en politieke crisis in Venezuela is immers niet het gevolg van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus "*Venezuela*:"

Veiligheidssituatie (addendum)" van 1 juli 2019, waaraan in de aanvullende nota van verwerende partij wordt gerefereerd, beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat, zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de "*Colectivos chavistas*" en de megabandas, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie de COI Focus "*Venezuela: Situation Sécuritaire*" van 4 april 2019, waaraan in de aanvullende nota van verwerende partij wordt gerefereerd). Hoe dan ook, er kan uit de informatie in het administratief dossier, bij het verzoekschrift en bij de aanvullende nota niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont dit ook niet aan.

2.3.5.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Waar verzoekster in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN